

Hì vọng chút feel còn sót lại, đêm nay sẽ lên
Vì không biết ngày mai thức dậy viết được thêm hay sẽ quên
Ta ngồi thu lu trên ghế, như chu du trên thế
Giới, tạm quên đi bọn bè kéo tới khi ngày mới
Nói rộng màn đêm, ta dập tắt thuốc trong gạt tàn

Đôi khi ta thấy như con thú non bị lạc đàn
Ngoài kia là đời, đời là rừng, rậm rạp ngàn và
Cô đơn sẽ biến mỗi chúng ta thành thú hoang
Ngồi bút lang thang trên đường kẻ, phẩy nhử, chấm là dừng
Ồi là ta, tự nói rằng ta, chỉ nhử cấm được ngừng
Cố lên, và cố lên, ánh sáng đâu biết chừng
Sẽ xuất hiện, ta sẽ đối diện, khi mưa gió vừa ngừng

Vẫn trở về, bước lẻ mề, sau giờ tan ca
Vẫn nhả khói, quên cả đói, thổi phù, tan ra
Vẫn là tao, mãi cô độc, mãi gầy gò
Đứng bên đời, nhìn xã hội, vẫn đang bày trò

Đang ngổn ngang trên bàn, chỉ có giấy và mực
Viết vòng rồi viết vo, đang phát ngấy và bực
Nhìn lại hiện tại mọi thứ sao thấy mà cực
Nhưng ta chỉ dừng lại nơi nào mà nơi đấy là vực

Đối với tao thì, không có chúa, không có phật, không có thánh Allah
Rap thực thụ nó chỉ có thật chứ không có kẻ ba hoa
Không du đảng, khi ra đường, rồi về núp váy bà già
Không bắt chước, theo bọn Tây, dân ta rap kiểu ta
Tao vẫn sống, sáng đi làm tối về nhà
Rồi tao viết, để trút bỏ mệt mỏi ra
Danh tiếng là miếng bánh, trộn cùng thuốc an thần
Đừng như con kiến, bu vào cắn miếng rồi an phận
Sân khấu nào lớn hơn, sân khấu của cuộc đời
Mồ hôi và nước mắt là bài hát mà tao đang rất là thuộc lời
Đây là cuộc chơi, giữa cơm áo và đam mê
Tao cũng muốn được cả 2, dù như vậy thật là tham ghê
Vì ước muốn được tự do, nên nhạc tao tìm sự giải thoát
Mày rap để kiếm đồng tiền, nghe rồi quên, như nước giải khát
Tao vẫn sống, sáng đi làm tối về nhà, nghèo ngao hát

Đang ngổn ngang trên bàn, chỉ có giấy và mực
Viết vòng rồi viết vo, đang phát ngấy và bực
Nhìn lại hiện tại mọi thứ sao thấy mà cực
Nhưng ta chỉ dừng lại nơi nào mà nơi đấy là vực
Đang ngổn ngang trên bàn, chỉ có giấy và mực
Viết vòng rồi viết vo, đang phát ngấy và bực
Nhìn lại hiện tại mọi thứ sao thấy mà cực
Nhưng ta chỉ dừng lại nơi nào mà nơi đấy là vực

Và anh tìm thấy được niềm vui, từ trong bản nhạc buồn
Tia nắng kia, đẹp nhất khi, hiện ra trong màn mưa tuôn
Con đường về thênh thang bước đi trong chiều gió lộng
Nếu em là chiếc lá, anh là hạt sương, liệu có đọng?
Là gì trong em, khi anh lặng im và biến mất
Anh chỉ muốn, giây phút cuối, không nặng nề, không tiếng nấc
Chỉ đơn giản là khoảnh khắc, nở nụ cười nơi khóe môi
Để sau hôm ấy, khoảng trời thu lại thành 1 ô cửa bé thôi

Beat còn, thơ hết, nhưng bỏ dở thì tiếc nuối
Vài dòng cô đọng viết dành cho em trong vè cuối
Anh không muốn mọi thứ sẽ kết thúc trong náo nê
Nhưng mọi thứ đã đổ vỡ ngay trước khi cơn bão về

Anh sẽ im lặng và biến mất
Để phút cuối, không ghen ngào, không một tiếng nấc
Để trong tiềm thức em khi gọi tên, anh không phải là niềm đau
Cũng không là điều hạnh phúc, để ta mơ ngày về, tìm nhau
Tình cảm đã chìm sâu nhưng không như tàu Titanic
Vì hai ta sợ nổi trôi, đến nơi nào, đâu ai biết
Mình lỡ chuyến tàu gần bờ vì mâu thuẫn đã đến sai giờ
Nên anh biết là ở bến cuối sẽ chẳng còn có ai chờ

Anh xin lỗi vì anh thay đổi nhưng không làm gì hơn được
Đường anh đi là đường có mưa, con đường trơn trượt
Anh vẫn trơ một căn phòng nhỏ, một lối về trong đêm
Anh thức trắng để không bị hẫng khi mai thức dậy không em